



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s.**, se sídlem Sokolov, Staré náměstí 69, zastoupený Mgr. Lukášem Zdvihaelem, advokátem se sídlem Praha 1, Dušní 10, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti: ČEZ, a.s., se sídlem Praha 4, Duhová 2/1444, zastoupená JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. (C.J.), advokátem advokátní kanceláře WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o., se sídlem Praha 1, Křižovnické nám. 193/2, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1.7.2013, č.j. ÚOHS-R110/2013/IN-12214/320/RJa,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.3.2013, č.j. ÚOHS-V6/2013/IN-5649/2013/820/TPi, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1.7.2013, č.j. ÚOHS-R110/2013/IN-12214/320/RJa, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Lukáše Zdvihala, advokáta se sídlem Praha 1, Dušní 10.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1.7.2013, č.j. ÚOHS-R110/2013/IN-12214/320/RJa, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.3.2013, č.j. ÚOHS-V6/2013/IN-5649/2013/820/TPi. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Dne 21.1.2013 se žalobce obrátil na žalovaného se žádostí o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSPI“). Touto žádostí se žalobce domáhal poskytnutí informací – konkrétně popsanych dokumentů obsažených ve spisových dokumentacích k podnětu sp.zn. P170/06 a sp.zn. P158/08 a ve spisech ke správním řízením sp.zn. S 263/2006 a sp.zn. 282/2008.

Dne 29.3.2013 žalovaný sdělil žalobci, že mu poskytne některé z požadovaných dokumentů a současně jej informoval, že i z těchto dokumentů musel pro účely podané žádosti v souladu s § 12 ZSPI odstranit informace, jejichž poskytnutí tento zákon vylučuje. Téhož dne vydal žalovaný pod č.j. ÚOHS-V6/2013/IN-5649/2013/820/TPi rozhodnutí, o částečném odmítnutí žádosti žalobce. Tímto rozhodnutím žalovaný odmítl poskytnout žalobci většinu z jím požadovaných informací podle § 9 odst. 1 a § 11 odst. 3 ZSPI s tím, že požadované informace byly osobou zúčastněnou na řízení označeny jako důvěrné a jsou součástí jejího obchodního tajemství. Poskytnutí dvou požadovaných listin bylo odmítnuto proto, že se jedná o neexistující informace (§ 3 odst. 3 ZSPI), a jedna listina nebyla poskytnuta s odkazem na § 8a ZSPI.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad, v němž zejména namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný dostatečně nevymezil znaky obchodního tajemství, přičemž tu není dostatečným způsobem rozlišeno, z jakých důvodů bylo poskytnutí informací odmítnuto (tj. zda

proto, že se jedná obchodní tajemství či o důvěrnou informaci), přičemž většina žalobcem požadovaných informací nelze za obchodní tajemství považovat a nejedná se ani o důvěrné informace. Předseda žalovaného rozklad jako nedůvodný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že úvaha žalovaného týkající se vymezení obchodního tajemství a důvěrných informací je nepřezkoumatelná. Podle žalobce žalovaný vytvořil kategorii důvěrných informací a popřel tak žalobcovo právo na informace. Žalobce namítá, že část neposkytnutých informací označil žalovaný za obchodní tajemství a část za informace důvěrné, jejichž poskytnutí závisí zcela na vůli dotčeného subjektu. Žalobce zásadně nesouhlasí s tím, že by měl sám předkládat konkrétní důvody, proč se nejedná o důvěrné informace. Podle žalobce není-li informace obchodním tajemstvím, nelze ji označit za důvěrnou jen proto, že si to určitý subjekt (osoba na řízení zúčastněná) přeje. Žalobce rovněž poukazuje na to, že směšování důvěrných informací a informací obsahujících obchodní tajemství jde proti smyslu ZSPI, neboť v takovém případě je snadné jakoukoliv žádost o poskytnutí informace odmítnout s tím, že se jedná o důvěrné informace. Žalobce tu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 A 118/2002.

Podle žalobce není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda konkrétní informace nebyla poskytnuta proto, že se jedná o informaci důvěrnou nebo proto, že jde o obchodní tajemství. Žalobce tak shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Pouhé konstatování, že si daný subjekt přeje informaci utajovat, je z pohledu žalobce nedostačující. Žalobce dále namítá nezákonnost aplikace § 24 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“). Povinnost mlčenlivosti zaměstnanců žalovaného se podle žalobce neshoduje s povinností mlčenlivosti žalovaného. Žalovaným zastávaný přístup není podle žalobce v souladu se § 11 odst. 3 ZSPI. V této souvislosti žalobce argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp. zn. 31 Ca 189/2000 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 A 118/2002.

Žalobce dále namítá, že žalovaný odlišně postupuje při vyřizování žádostí dle ZSPI. Žalobce tu poukazuje na předchozí postup žalovaného, kterým i přes vyznačení částí obchodního tajemství, byla informace poskytnuta. Podle žalobce je postup žalovaného při vyřizování obdobných žádostí nekonzistentní a v rozporu se zavedenou rozhodovací praxí.

Žalobce navrhoval zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí a na svém procesním stanovisku setrval v podané replice i po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný uvádí, že při posuzování skutečností označených jako „důvěrné“ vycházel z § 271 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v tehdy platném znění (dále jen „obchodní zákoník“), a ze specifického kontextu jím vedených řízen. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že důvěrné informace nutně nemusí naplňovat znaky obchodního tajemství a taktéž režim jejich úpravy není tak přísný. S ohledem na povinnost mlčenlivosti stanovenou v § 24 ZOHS se žalovaný domnívá, že byly naplněny podmínky pro aplikaci § 11 odst. 3 ZSPI. Žalovaný dodává, že adresátem povinnosti mlčenlivosti mohou být pouze fyzické osoby, neboť úřad svoji vůli může projevovat právě prostřednictvím fyzických osob, to však podle žalovaného neznamená, že by se na úřad jako celek tato povinnost nevztahovala.

K namítané nepřezkoumatelnosti žalovaný uvádí, že pojem důvěrná informace je obsahově širší než obchodní tajemství. Pokud všechny neposkytnuté informace splňují znaky důvěrných informací, nebylo třeba u každé jednotlivé informace odůvodňovat, zda se jedná i o obchodní tajemství či toliko o důvěrnou informaci, kterou nelze poskytnout podle § 11 odst. 3 ZSPI. Žalovaný dále uvádí, že zpochybnili by žalobce naplnění znaku důvěrnosti poskytnutých informací, žalovaný by takové informace poskytl. K tvrzené odlišné praxi žalovaný uvádí, že žalobce sám vyznačil určité pasáže jako obchodní tajemství a nikoliv jako důvěrné informace. Podle žalovaného se tedy nejedná o nedůvodné rozdíly v rozhodování žalovaného, nýbrž o důsledek odlišného označení informací jednotlivými subjekty. Žalovaný rovněž odmítá, že by z jeho strany došlo k úniku informací, a odvolává se na zásadu mlčenlivosti dle § 24 ZOHS. Žalovaný nesouhlasí ani s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť se předseda žalovaného dostatečně zabýval všemi rozkladovými námitkami.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem a s ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení odmítá, že by žalovaný neoznačil, které informace obsahují obchodní tajemství a které jsou důvěrné, jak namítá žalobce; nadto všechny neposkytnuté informace představují její obchodní tajemství. Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že má ekonomický zájem na utajení informací týkajících se smluvních podmínek (včetně cenových) souvisejících s dodávkami paliv včetně hnědého energetického uhlí. Pokud jde o mlčenlivost pracovníků žalovaného, k tomu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že § 11 odst. 3 ZSPI je speciálním ustanovením ve vztahu k § 19 tohoto zákona. Osoba zúčastněná na řízení rovněž nesouhlasí s tím, že by byla porušena zásada legitimního očekávání. Posouzení znaků obchodního tajemství ve

smyslu § 17 obchodního zákoníku závisí na úvaze žalovaného a jednotlivé přístupy žalovaného tak podle osoby zúčastněné na řízení nelze srovnávat.

Osoba zúčastněná na řízení navrhuje žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení před soudem.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je zaručeno právo na informace.

Podle čl. 17 odst. 5 Listiny státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Tímto zákonem je ZSPI, který blíže upravuje podmínky pro získávání informací (viz § 1 tohoto zákona).

Podle § 2 odst. 1 ZSPI jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 9 odst. 1 ZSPI pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle § 11 odst. 3 ZSPI se neposkytují informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Podle § 271 obchodního zákoníku jestliže si strany při jednání o uzavření smlouvy navzájem poskytnou informace označené jako důvěrné, nesmí je strana, které byly tyto informace poskytnuty, prozradit třetí osobě a ani je použít v rozporu s jejich účelem pro své potřeby, a to bez ohledu na to, zda dojde k uzavření smlouvy, či nikoli.

Kdo poruší tuto povinnost, je povinen k náhradě škody, obdobně podle ustanovení § 373 a násl. obchodního zákoníku.

Podle § 24 ZOHS osoba v pracovněprávním nebo jiném vztahu k žalovanému, na jehož základě vykonává pro žalovaného činnost, při níž se dozví skutečnost tvořící předmět obchodního tajemství nebo důvěrnou informaci, je povinna o nich zachovat mlčenlivost, a to i po skončení tohoto vztahu.

Žalobce v podané žalobě předně zpochybňoval postup žalovaného, který odmítl poskytnout informace s odkazem na § 11 odst. 3 i na § 9 odst. 1 ZSPI. Soud se tedy předně zabýval tím, zda žalovaný na právě posuzovanou věc aplikoval § 11 odst. 3 ZSPI v souladu se zákonem.

Podle § 19 ZSPI platí, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. Citované ustanovení je úpravou obecnou, která upravuje generální prolomení povinnosti zachovávat mlčenlivost. Střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je tak výslovně vyřešen ve prospěch poskytování informací. Tato obecná úprava je však modifikována právě speciálním § 11 odst. 3 ZSPI, který za splnění v něm stanovených podmínek toto obecné pravidlo nahrazuje. Jak již bylo ostatně judikováno Nejvyšším správním soudem, „*informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost (§ 19 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), lze poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací (...)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, dostupný na www.nssoud.cz). Tato omezení jsou mj. vypočtena v § 11 ZSPI.

Ustanovení § 11 odst. 3 ZSPI z informační povinnosti vylučuje právě ty informace, které kontrolní orgán získá v průběhu provádění kontroly či dozoru od jiných osob (zpravidla se jedná o podklady pro kontrolu či dozor). Povinné subjekty se v rámci své kontrolní působnosti obvykle seznamují s mnoha skutečnostmi potřebnými k provedení kontroly. Některé z těchto informací mohou však být takového charakteru, že jich sice lze využít ke splnění účelu kontroly, jejich zveřejnění nicméně může mít negativní dopady do sféry třetích osob, a toto zveřejnění proto není žádoucí. Tuto skutečnost lze dovodit z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byl novelizován mj. ZSPI. Dle důvodové zprávy „*povinný subjekt za podmínek stanovených v zákoně neposkytuje informace, které získal od třetí osoby (především kontrolovaného subjektu), ale naopak v souladu se zákonem poskytne ty informace, které na základě svých zjištění, informací od třetích osob (včetně osoby kontrolované) sám vytvořil. Tato povinnost se týká především samotného jádra kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti, tedy závěrů zda, kým a jakým způsobem byly porušeny právní či jiné předpisy a normy, jejichž kontrola či dohled nad jejich dodržováním je povinnému subjektu svěřen, popřípadě jaká nápravná či sankční opatření byla uložena*

(alespoň v základních rysech). Za informace poskytované dle zákona je nutné považovat též informace o postupu povinného subjektu, neboť i ty vytvořil povinný subjekt svou činností (pokud má povinný subjekt informace o tom, že jeho zaměstnanci provedli kontrolu a její závěry, obě tyto informace vznikly jeho činností a je tedy povinen je podle zákona zpřístupnit). Popsaným postupem bude dostatečným způsobem naplněno právo veřejnosti na informace a zároveň budou ochráněna práva a oprávněné zájmy třetích osob, které jsou kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti podrobeny (...)“.

Za informace vzniklé činností povinného subjektu, jak plyne z citované důvodové zprávy, je nutno považovat pouze jeho „produkty,“ tj. zejména kontrolní závěry vtělené zpravidla do protokolu či jiného dokumentu, který povinný subjekt sám vytvořil. Při vyřizování žádosti, s ohledem na znění uvedeného ustanovení, odmítne povinný subjekt žádost v rozsahu, v němž je požadováno vydání dokumentů (kopií) předaných třetí (např. kontrolovanou) osobou.

V daném případě byly požadované dokumenty převážně získány od osoby zúčastněné na řízení při provádění dozorové (dohledové) činnosti žalovaného podle ZOHS a na tyto informace se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 24 ZOHS. Byly-li by tedy informace poskytnuty třetí osobou, jak požaduje § 11 odst. 3 ZSPI, byl by žalovaný oprávněn jejich poskytnutí podle citovaného ustanovení odmítnout. Tak tomu ale v daném případě nebylo.

V daném případě se jednalo o informace, které žalovanému v rámci jeho dozorové činnosti poskytla společnost ČEZ, a. s. (osoba na řízení zúčastněná), která je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 ZSPI, a je tedy i povinným subjektem ve smyslu tohoto ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.10.2009, sp. zn. 2 Ans 4/2009, publ. pod č. 1972/2010 Sb. NSS).

Právě tato skutečnost je pak pro aplikaci § 11 odst. 3 ZSPI v daném případě zásadní. Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.11.2013, sp.zn. 2 As 66/2013, dostupném na www.nssoud.cz: „Dle stávající doktríny totiž platí, že ust. § 11 odst. 3 (pozn. soudu: ZOHS) se nevztahuje na situace, je-li třetí osoba, od níž jsou v rámci kontrolní činnosti povinného subjektu získány informace, rovněž subjektem povinným, jak jej vymezuje § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Opačný závěr by byl v rozporu s účelem a smyslem právní úpravy poskytování informací, neboť disponují-li dva povinné subjekty stejnými informacemi, je nepochybně bezvýznamné, na který z nich se žadatel obrátí se žádostí o jejich poskytnutí“.

Žalovaný tak nebyl oprávněn odmítnout poskytnutí informací získaných od povinného subjektu podle § 11 odst. 3 ZSPI.

V daném případě však žalovaný převážnou část informací neposkytl s odkazem na § 11 odst. 3 i na § 9 odst. 1 ZSPI, aniž by u každé informace (dokumentu) jasně vymezil, zda je celý dokument obchodním tajemstvím nebo zda je obchodním tajemstvím jen jeho některá část. Současně vždy poukázal na to, že dokument nelze poskytnout podle § 11 odst. 3 ZSPI. Žalovaný přitom ve svém vyjádření také uvedl, že pojem „důvěrné informace“ neposkytované podle § 11 odst. 3 ZSPI je pojmem širším než obchodní tajemství a nebylo tedy třeba u každé jednotlivé informace odůvodňovat, zda se jedná i o obchodní tajemství či toliko o důvěrnou informaci. Je tedy zřejmé, že žalovaný odmítnutí poskytnutí informací opíral primárně o § 11 odst. 3 ZSPI. Podle tohoto ustanovení se zpravidla neposkytují celé dokumenty (které byly získány od třetí osoby), zatímco v případě neposkytnutí informace s odkazem na obchodní tajemství (§ 9 odst. 1 ZSPI) je zásadně namíste požadovaný dokument poskytnout, avšak bez obchodního tajemství (např. určitou pasáž v dokumentu „začernit“). Jinak řečeno, opíral-li by žalovaný neposkytnutí informace podle § 9 odst. 1 ZSPI, mohl dospět k závěru, že žalobci některé z informací, které nemohl poskytnout podle § 11 odst. 3 ZSPI, poskytnout může (byť např. v omezené podobě).

Vzhledem k uvedenému nemůže obstát závěr žalovaného, že nebylo třeba u každé jednotlivé informace odůvodňovat, zda se jedná i o obchodní tajemství či toliko o důvěrnou informaci. Ustanovení § 11 odst. 3 ZSPI totiž na danou situaci použít nelze.

Pokud žalovaný odůvodňoval neposkytnutí informací i § 9 odst. 1 ZSPI, tak je třeba, aby byl tento důvod odmítnutí řádně a pečlivě vypořádán ve vztahu ke každé požadované informaci. Obchodní tajemství bylo v rozhodnou dobu obchodním zákoníkem definováno ve druhé větě § 17 následovně: *„Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.“*

Výše uvedené podmínky musí být naplněny kumulativně (současně) a správní orgán jakožto povinný subjekt musí v případě poskytování informací sám zkoumat, zda požadovaná informace naplňuje všechny znaky obchodního tajemství, které jsou stanoveny obchodním zákoníkem (obdobně rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28.5.2014, sp. zn. 10 A 18/2014). Vedle výše uvedeného materiálního pojetí obchodního tajemství je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2014, sp. zn. 9 As 180/2014, nezbytné, aby osoba obchodní tajemství tímto způsobem i označila (formální pojetí obchodního tajemství).

Úvaha povinného subjektu pro odmítnutí poskytnutí informací o obchodním tajemství tedy musí být dostatečným způsobem přezkoumatelná (viz již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 180/2014). V daném

případě žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí (které bylo potvrzeno) zpravidla pouze zrekapituloval znaky obchodního tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku s odůvodněním, že se jedná o obchodní strategii osoby zúčastněné na řízení. Zároveň poukázal na to, že dokument nelze poskytnout podle § 11 odst. 3 ZSPI. Pokud by naposled citované ustanovení na danou situaci dopadalo, jistě by důvod neposkytnutí informace mohl obstát, neboť by odkaz na § 9 odst. 1 ZSPI byl toliko podpůrným důvodem. Ostatně tak to zjevně i žalovaný myslel, neboť jinak ani nelze vnímat jeho vyjádření, že pojem „důvěrné informace“ neposkytované podle § 11 odst. 3 ZSPI je pojmem širším než obchodní tajemství a nebylo tedy třeba u každé jednotlivé informace odůvodňovat, zda se jedná i o obchodní tajemství či toliko o důvěrnou informaci. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo.

Soud tedy shledal důvodným žalobcovo tvrzení, že žalovaný neměl opírat neposkytnutí informací o § 11 odst. 3 ZSPI a že odůvodnění neposkytnutí informací odkazem na obchodní tajemství není dostatečné. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí tedy byla nezákonnými. Právě tyto důvody vedly zdejší soud ke zrušení obou rozhodnutí (ve smyslu 78 odst. 1 a 3 s.ř.s.).

Zdejší soud se dále musel zabývat otázkou, zda má pravomoc rozhodnout též o nařízení poskytnutí informací podle § 16 odst. 4 ZSPI, podle něhož „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout“.

Soud však dospěl k závěru, že v daném případě podle uvedeného ustanovení postupovat nemohl. Vzhledem k tomu, že spisovou dokumentaci, v níž se žalobcem požadované listiny nacházejí, nemá zdejší soud kompletně k dispozici, nemohl bez dalšího posoudit, zda se neuplatní některý z jiných zákonných důvodů pro neposkytnutí požadovaných informací, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z nezbytnosti ochrany jejich obsahu. To je totiž třeba posoudit v kontextu celé spisové dokumentace. Soud tedy vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný bude v novém řízení vážit, zda celé požadované informace jsou obchodním tajemstvím či zda bude namíste informaci poskytnout, avšak v omezené podobě. Vždy však bude muset neposkytnutí informace podle § 9 odst. 1 ZSPI řádně odůvodnit.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní

poplatek, dále náklady za právní zastoupení za tři úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika), dále tři režijní paušály ve výši 300 Kč, to vše dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady mohly vzniknout. Zdejší soud tak rozhodl, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17.6.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu